

Opin rukoilemaan I learned to pray

Käännetty *Christian Science Sentinelistä*, Vuosikerta 108, Numero 19

Melanie Wahlberg

Ollessani ensimmäistä päivää Kristillisen Tieteen peruskurssilla opettajamme pyysi jokaista oppilasta sanomaan yhden syyn siellä oloonsa. Muistan vilpittömän vastaukseni: oppiakseni rukoilemaan. Olin rukoillut jollain tavoin melkein koko ikäni, mutta minusta tuntui, etten oikein tiennyt, mitä olin tekemässä. Kun minun piti kääntyä Jumalan puoleen, tunsin tavallisesti olevani neuvoton ja tehoton rukoillessani.

12 päivän opiskelujakso opetti minulle paljon rukoilemisesta. Syvennyimme *Tiede ja terveys* –kirjaan ja saimme opettajaltamme ohjeet Kristillisen Tieteen hoidon antamiseen. Tästä hoidosta muodostui runko, jonka varaan saatoimme rukouksemme rakentaa, ja se oli kaipaamani henkisen kasvun rakennelma. Opin, että rukoillen tapahtuvan hoidon antamisessa on hyvin paljon liikkumavaraa – itse asiassa kaikki rukoukseni ovat siitä lähtien olleet ainutlaatuisia. Aloin tulla luottavaisemmaksi rukoillessani, kykenevämmäksi saamaan yhteyden siihen rakkauteen ja parantamisvoimaan, jonka mielessäni liitin Jumalaan. Nyt minulla oli joitakin ajatuksia sulkiessani silmäni rukoillakseni!

Kurssin aikana tunsin olevani täysin uppoutunut parantamisideoihin. Hyvin pian henkinen todellisuus määritteli päivittäisen elämäni näkymät. Päätin kurssin syvästi vakuuttuneena siitä, että todellinen olemukseni oli henkinen, ei aineellinen – ja saatoin havaita, että elämäni oli kääntymässä uuteen suuntaan.

Joitakin päiviä kotiinpaluuni jälkeen minun oli todella todistettava kaiken oppimani parantava voima. Sain voimakkaita kuumuuden aiheuttaman voimattomuuden oireita, mistä oli tullut minulle tuttu kamppailu. Ennen kurssia olin yrittänyt rukoilla oireiden alkaessa, ja vaikka olin saanut rukouksistani lohtua, minun oli vain ollut odotettava tuskallisen päänsäryn, pahoinvoinnin ja äärimmäisen uupumuksen ohimenoa. Tällä kertaa olin kuitenkin hyvin toiveikas todellisen paranemismahdollisuuden suhteen, joka perustui henkisen identiteettini uudenlaiseen ymmärtämiseen.

Maatessani sängyssä hoidin itseäni Kristillisellä Tieteellä. Ajattelin Jumalaa ja kiistatonta yhteyttäni Häneen. Tällä kertaa ei ollut mitään ”odotteluaikaa” – hetken kuluttua oireet hävisivät täysin. Muistan hiljaisen ilon tunteen kokiessani olevani lähellä Jumalaa. Tunne oli ihana. Rukouksesta oli tullut käytännönläheistä toimintaa varmoine tuloksineen.

Tuon yhdeksän vuotta sitten tapahtuneen paranemisen jälkeen en ole kokenut sellaista ongelmaa uudelleen. Peruskurssi on antanut minulle keinot tehdä rukouksistani tehokkaampia – ja tuntea uudenlaista iloa rukoillessani.

Joitakin vuosia myöhemmin erosin virastani yliopiston professorina, koska halusin enemmän aikaa rukoilemiseen – itseni ja muiden puolesta. Koska perheessäni on kolme lasta, olen saanut runsaasti tilaisuuksia siihen! Nykyisin rukous – yhteys Jumalaan – on päätehtäväni päivittäin Kristillisen Tieteen praktikkona. Kurssi auttoi minua saamaan selville syvimmän toiveeni ja antoi sitten keinot seurata sitä.